

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра грађевина одликовати:

Орденом Белог Орла ЧЕТВРТОГ РЕДА

Милорада А. Вујичића, начелника Министарства Унутрашњих Дела.

Из канцеларије Министарства грађевина, 29. јуна 1910 год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Орденом Белог Орла ПЕТОГ СТЕПЕНА:

Светозара О. Поповића, начелника округа тимочког;

Антонија Вилдовића, начелника округа крагујевачког; и

Манојла Лазаревића, начелника округа моравског.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна 1910. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Орденом Светог Саве ТРЕЋЕГ СТЕПЕНА:

Д-р Демостена Николајевића, шефа унутрашњег одељења опште државне болнице.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна 1910 год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Орденом Светог Саве ЧЕТВРТОГ СТЕПЕНА:

Д-р Платона Папакостоулоса, шефа одељења опште државне болнице;

Д-р Димитрија Антића, управника болнице у Крагујевцу;

Д-р Љубомира Стојановића, секундарног лекара унутрашњег одељења опште државне болнице; и

Д-р Светозара Бељанског, лекара општине свидајначке.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна 1910 год. у Београду.

Његово Величанство Краља Петра I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Орденом Светог Саве ПЕТОГ СТЕПЕНА:

Чедомира Ал. Јевђенијевића, начелника среза ресавског.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна. 1910 год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Сребрном медаљом за грађанске заслуге:

Душана Ракића, крманоша на броду „Такво“, ослобођавајући га плаћања таксе.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна 1910. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих дела, одликовати:

Сребрном медаљом за грађанске заслуге:

Хараламбија Маругу, крманоша румунског бродарског друштва.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 22. јуна 1910. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за начелника прве класе среза хомољског Драгомира Николића, начелника друге класе истога среза;

за начелника друге класе среза трнавског Милана О. Доронтића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза поднавског Бранка Вукојевића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза брзопаланачког Велимира Кузмановића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза трстеничког Перка Зековића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза лесковачког Јовицу Вукосављевића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза заглавског Љубисава Грковића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза зајечарског Љубомира Кнежевића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза крагујевачког Косту Стојановића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза драгачевског Саву Јовановића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза азбучковачког Димитрија Н. Петровића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза неготињског Мелентија Владисављевића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза бањског Душана Јеремића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза тимочког Димитрија Петровића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза моравског, округа пожаревачког, Павла Б. Борђевића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза пчињског Вељка Рамадановића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза алексиначког Димитрија А. Христића, начелника треће класе истога среза.

за начелника друге класе среза пољаничког Борђа Илића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза пожешког Живка Константиновића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза поцерског Милорада Томића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза жупског Михаила Достанића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза црногорског Душана Богдановића, начелника треће класе истога среза; и

за начелника друге класе среза посавског, округа београдског, Милорада Тунуцића, начелника треће класе истога среза.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 29. јуна 1910. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за лекара среза власотиначког Др. Сотира Андрејевића, лекара среза косаничког, по молби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. јуна 1910. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

у Министарству унутрашњих дела:

за писара прве класе Николу Ст. Велковића, писара друге класе истога Министарства;

за писара прве класе антропометриско-полициског одељења Александра Ј. Андоновића, писара друге класе истога одељења; и

за писаре друге класе: Жарка Т. Миловановића и Јеремију П. Протића, писаре треће класе истога Министарства.

Из Канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна 1910. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за полициског писара прве класе среза посавског, округа ваљевског, Сретена Трифковића, полициског писара друге класе истога среза.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна. 1910. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за благајника друге класе Министарства Унутрашњих Дела Стевана Ђ. Бобића, благајника треће класе истога Министарства.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна 1910. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за полициског писара прве класе среза љубићког Чедомира Маринковића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза посавског, округа београдског, Јована Јовковића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе управе вароши Београда Милорада Максимовића, полициског писара друге класе исте управе;

за полициског писара прве класе среза бољевачког Јована А. Симића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе начелства округа крајинског Јована Ничића, полициског писара друге класе истога начелства;

за полициског писара прве класе среза ужичког Стојана Ђосовића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза прокупачког Мирка Гавриловића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза заглавског Војислава Игњатовића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза бољевачког Петра Иванковића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза заглавског Тимотија Вукадиновића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза јадранског Светислава Драговића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза сврљишког Драгомира Кретића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза деспотовачког Николу Милосављевића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе начелства округа крушевачког Живка Сарамандића, полициског писара друге класе истога начелства;

за полициског писара друге класе среза колубарског, округа ваљевског, Милана Рајковића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза тамнавског Стевана Николића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе управе вароши Београда Драгољуба Поповића, полициског писара треће класе исте управе;

за полициског писара друге класе среза поцерског Милутина Тадића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза зајечарског Глигорија Станмировића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза качерског Милутина Петрашиновића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе начелства округа пожаревачког Боривоја Алексића, полициског писара треће класе истога начелства;

за полициског писара друге класе среза ражањског Милана Величковића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Драгомира Јовановића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе управе вароши Београда Милована Радојевића, полициског писара треће класе исте управе;

за полициског писара друге класе среза зајечарског Младена Ивановића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза крагујевачког Драгишу Видаковића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе управе вароши Београда Матеју Јовановића, полициског писара треће класе исте управе;

за полициског писара друге класе среза параћинског Светислава Ђорђевића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза гружанског Душана Живковића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза грочанског Владислава Н. Божића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза рађевског Јована Алексића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза власотиначког Љубомира Богавца, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза белоаланачког Харалампија Ђорђевића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза нишког Тихомира Мијатовића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза косаничког Милића Боричића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе управе вароши Београда Велимира Савића, полициског писара треће класе исте управе;

за полициског писара друге класе среза моравичког Светозара Поповића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза крајинског Стевана Вучковића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза добричког Спиру Коцића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза прокупачког, Драгослава Урошевића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза крагујевачког Милорада Јовановића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе управе вароши Београда Ристу Кузмачевића, полициског писара треће класе исте управе;

за полициског писара друге класе среза неготинског Обрена Гавриловића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза пчињског Михаила Т. Кичића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза жичког Драгомира Бурмазовића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза нишког Милана Петковића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза мачванског Војислава Васића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе начелства округа пиротског Јосифа Данчића, полициског писара треће класе истога начелства;

за полициског писара друге класе среза љубишког Михаила Станића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза рачанског Милоја Недића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза темнишког Ђорђа Протића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза управе вароши Београда Николу Величковића, полициског писара треће класе исте управе;

за полициског писара друге класе среза неготинског Лазара Петковића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза пчињског Атанасија Поповића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза пчињског Симеуна Анђелковића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза параћинског Душана Милосазљевића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе управе вароши Београда Витора Д. Крстића, полициског писара треће класе исте управе; и

за полициског писара друге класе среза третеничког Божидара Крстића, полициског писара треће класе истога среза.

за полициског писара прве класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Светозара Поповића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза масуричког Стојана Ђорђевића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза врачарског Стевана Павловића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза космајског Митана Димитријевића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза посавског округа београдског, Михаила Штуловића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе управе вароши Београда Милутина Вељковића, полициског писара друге класе исте управе;

за полициског писара друге класе среза власогичачког Милутина Д. Поповића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза косаничког Љубивоја Абдулића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза лесковачког Атанасија Црвенића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза јасеничког округа крагујевачког, Мирослава Жунањевца, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза посаво-гамнавског Косту Митровића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе начелства округа тимочког Божидара Ивковића, полициског писара треће класе истога начелства;

за полициског писара друге класе среза заглавског Цветка Петровића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза добричког Андреју Весовића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза јабланичког Гаврила Николића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза гружанског Светислава Јанковића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза тимочког Спиру Радивојевића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза врачарског Доброслава А. Брајовића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза кључког Милутина Кокановића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза ариљског Љубомира Ж. Јовановића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза беличког Драгутина Стевановића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза ваљевског Димитрија Игрошанца, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза качерског Љубомира Марковића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза млавског Крсту Л. Петровића, полициског писара треће класе истога среза;

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна 1910. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за полициског писара треће класе среза таковског Стојчу Поповића, полициског писара исте класе среза бољевачког; и

за полициског писара треће класе среза бољевачког Јована Којадиновића, полициског писара исте класе среза таковског, обојицу по потреби службе.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела 22. јуна 1910. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Душан Ђорђевић, комесар железничке полиције у Ристовцу, у рангу среског начелника треће класе, на основу §. 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 17. јуна 1910. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., одобрено је решење Народне Скупштине сазване у редован сазив за 1. октобар 1909. године од 12. јуна 1910. године, које гласи:

да се варошица Ариље у срезу ариљском, округу ужичком, одвоји од своје садање општине ариљске и да сама за себе образује општину под називом „општина ариљска“, а села: Грдовић, Вране са за

сеоком Грабовиком и село Вигоште са засеоком Погледом, која су до сада била у саставу општине ариљске, да образују засебну општину под називом „општина врањанска“ у истом срезу и округу.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 17. јуна 1910. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I. на предлог Министра Унутрашњих Дела, а на основу чл. 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 14. јуна 1910. године Бр. 7326, донесено на основу чл. 144. тач. 9. Устава, које гласи:

да се Јован В. Крстић, виши чиновник Народне Банке, родом из Београда, но по родитељима поданик угарски, по својој молби прими у српско поданство заједно са својом женом Станком и малолетном децом: Јулијаном и Иванком, изузетно од § 44. грађ. закона, пошто је поднео уредан отпуст из својег досадашњег поданства.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 22. јуна 1910. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРОДАЈИ ЗА ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА СУДСКИХ

(НАСТАВАК)

И када се ово не допушта у погледу исправа које појединци, ради констатовања својих приватно-правних послова, састављају, са колико се више разлога то тек не може дозволити код исправа које произлазе од органа власти¹⁾.

У осталом, оно што, односно доказних средстава, вреди за процесно-правне акте из прве фазе грађанског спора (суђења), то исто важи и за фазу извршења. Све радње власти морају, у обема тим фазама грађанске судске процедуре, бити утврђене и констатоване писменим путем, тако да, ако такав доказ за извршење неке процесно-правне радње недостаје, она се друкчије доказивати не може. Још боље: све су те радње свечани, формални, акти, тако да, ако оне нису свршене у оној форми коју је закон прописао, узима се да оне нису ни свршене, онако исто као што ни свечани, формални, уговор код кога законска форма није испуњена не постоји. Тако, н. пр., ако би једна пресуда била донесена, па се она не би, после тога, могла констатовати исправом, онако како то захтевају § § 305. и 308., било зато што је који од судија умро било онеспособио, било из ма каквог другог законског узрока, доношење те пресуде не би се могло утврђивати на неки други начин, рецимо сведоцима. Када пресуда није на писмено стављена нити то више бити може, то је исто као да она није ни донесена,

¹⁾ Planiol, *op. cit.*, t. II, p. 351; В. Lacantinerie, *Précis de droit civil*, II, p. 887; А. Ђорђевић, *Теорија Грађанског Судског Поступка*, I, 1. стр. 404.

чега се понова иста ствар има судити¹⁾.

У немачком праву јавна продаја се закључује на исти начин на који и код нас. Тако § 817. Немачкога Грађ. Суд. Поступка (Civilprozessordnung), који се односи на принудну наплату из покретних добара (Zwangsvollstreckung in das bewegliche Vermögen), садржи овакву одредбу: „Dem Zuschlag an den Meistbietenden soll ein dreimaliger Aufruf vorausgehen...“, то јест: Уступању (пописаног добра) највећем понуђачу мора претходити трократни узвик. Другим речима, оно је највећи понуђач (der Meistbietende) после чије понуде нико више понудио није, а власт добија уверење о томе на тај начин што два пута гласно исказе највећу цену, на ако иза другог узвика (Aufruf), после кога, наравно, треба пустити да протече извесно време, нико се не јави са јачом понудом, онда је то знак да је надметање престало, и тада власт, трећим узвиком, закључује продају, објављујући као купца највећег понуђача. Уступање дотичне ствари овоме назива се Zuschlag.²⁾

Што се продаје непокретних добара (Zwangsvollstreckung in das unbewegliche Vermögen) у немачком праву тиче, ту имамо, за питање које нас овде интересује, § 869. Нем. Грађ. Суд. Поступка који вели: „Die Zwangsversteigerung und die Zwangsverwaltung werden durch ein besonderes Gesetz geregelt“, што ће рећи: Принудна продаја и принудна управа (Verwaltung) регулисане су особеним законом. Тај особени закон јесте: Gesetz über die Zwangsversteigerung und die Zwangsverwaltung.³⁾ По томе закону (§ 73.), између првога позива за лицитирање (Aufforderung zur Abgabe von Geboten) и закључења овога (Schluss der Versteigerung) мора протећи најмање један час. Ако овај размак времена између та два момента не би протекао, извршни суд (Exekutionsgericht) не би највећем понуђачу (јер се не зна да ли би он био највећи, да је лицитирање трајало колико закон наређује) добро уступио (§ 83. Z. V. G.). Дакле, тек пошто прође тај час, може бити говора о закључењу продаје, а ова се закључује, као и код продаје покрет-

них ствари, помоћу онога трократнога узвика („durch dreimaligen Aufruf“): онемо који је највећу понуду, пре закључења лицитације, („das letzte Gebot“), дао уступа се добро које се продавало („Zuschlag“.¹⁾

У аустријском закону о извршењима (Gesetz über das Exekutions- und Sicherungsverfahren) од 27. Маја 1896. године (по н. к.), налазимо одредбу о закључењу јавне продаје покретних ствари у §-у 278. који гласи: „Der Zuschlag an den Meistbietenden erfolgt, wenn ungeachtet einer zweimaligen an die Bieter gerichteten Aufforderung ein höheres Anbot nicht mehr abgegeben wird...“ Дакле, пописано покретно добро уступиће се онемо надметачу, после кога нико од лицитаната, и ако их је извршилац продаје у два маха на то позвао, није више дао. За продају непокретних добара важе одредбе §§-а 179. и 181.. По §-у 179., „Die Aufforderung zum Bieten darf erst nach Ablauf einer halben Stunde seit der als Beginn des Termines festgesetzten Zeit erfolgen“, то јест присутни могу бити позвани да лицитирају тек пошто прође пола часа од онога тренутка који се рачуна као почетак надметања. У § 181. стоји: „Die Versteigerung ist fortzusetzen, solange höhere Angebote abgegeben werden. Auf Verlangen eines oder mehrerer Bieter kann eine kurze Ueberlegungsfrist bewilligt werden. — Die Versteigerung ist zu schliessen, wenn ungeachtet einer zweimaligen Aufforderung innerhalb fünf Minuten nach der zweiten Aufforderung ein höheres Anbot nicht mehr abgegeben wird. Hierauf sind die Anwesenden vom Richter aufmerksam zu machen. — Vor dem Schlusse der Versteigerung hat der den Termin leitende Richter das letzte Anbot noch einmal vernehmlich bekannt zu machen. Der Schluss der Versteigerung ist zu verkünden“, а ово, у преводу, значи: Надметање треба дотле продужавати, догод се све веће и веће понуде дају. На захтев једног или више надметача може се допустити кратак рок за размисљање. — Продају треба закључити, ако, и поред двогобога позива, већа понуда, ни после пет минута по другом позиву, не буде учињена. На ово ће судија присутнима обратити пажњу. — Пре закључења продаје, судија који руководи продајом дужан је још једном јасно исказати последњу понуду. Закључење продаје треба објавити.

У осталом, одредбе ових двају §§-а, 179. и 181., имају се, према § 278., применити и на продају покретних ствари.²⁾

(НАСТАВИТЕ СЕ)

Ж. Перић

¹⁾ Fitting *op. cit.*, 658 und 659.

²⁾ Canstein, у *enome Lehrbuch der Geschichte und Theorie des Oesterreichischen Civilprozessrechtes*. Zweiter Band, S. 857. und 858, овако описује лицитирање: „Wird an einem der Feilbietungstermine ein zulässiges Anbot gemacht, so ist die Versteigerung vorzunehmen. Diese erfolgt stets derart, dass jedes Anbot von dem Ausrufers so lange wiederholt, und zwar „zum ersten“ und sodann „zum zweiten Male“ ausgerufen wird, bis ein höheres Anbot gemacht, oder — nach Ablauf von fünf Minuten vom Zeitpunkte des ersten Ausrufes „zum zweiten Male“ — von dem Richter der Zuschlag gemacht und das Anbot „zum dritten und letzten Male“ ausgerufen wird.

О ПРИКРИВАЊУ ЛИЦА ИЛИ СТВАРИ

(НАСТАВАК)

Ипак има један изузетак кад се и само давање уточишта злочинцу може сматрати као претпостављено саучешће у злочину или деликту, који је злочинац извршио ма и без знања прикривача. То је случај кад јатак знајући кривично владање злочинаца ипак им даје *по навици* уточиште из кога се факта да извести конклузија да је азил био дат у циљу да се потпомогне извршење злочина. Ово је саучешће *оште*, јер се аплицира на све злочине које ће злочинци моћи учинити, баш без знања прикривача. Овај особени начин саучешћа разликује се дакле од саучешћа помагањем или асистенцијом, пошто се ово друго односи на *одређени злочин* или *преступ* док се оно прво односи на *све злочине* или *деликте* које злочинци буду учинили за време трајања азила. Међу тим не би требало претеривати ову индетерминацију дотле да се прикривач учини одговорним за злочине који не спадају у намере злочинаца. То су злочини одређени у својој индивидуалности чије се саучешће излаже да сноси последице.¹⁾

Овај једини случај кад се и само давање уточишта злочинцу може сматрати као претпостављено саучешће у злочину или деликту, који је злочинац извршио ма и без знања прикривача, предвиђа чл. 61. француског кривичног законика овако: „они који, *познавајући кривично владање злочинаца, који врше разбојништва или насиља против сигурности државе, јасног мира, лица или својине, дају им по навици стан, прибежиште или место за скривање, биће кажњени као саучесници*“.

Порекло ове одредбе налази се у римском праву одакле је прешло у старо француско право. И ма да законици средње епохе не садрже никакву аналогу инкриминацију, један изузетан закон од 9. вантаза године XII (9. фебруара 1804). оживео је ову асимилацију прикривача са кривцима, приликом прикривања Georges Cadoudal-а и шест разбојника који су били скривени у Паризу или околини, потплаћени од Енглеске да изврше атентат на живот првог конзула.²⁾

Члан 61. не тиче се као што је то умесно примећено, лица које познавајући намеру за *какав* одређени злочин или преступ, да овоме или онима који *намеравају* да га изврше, стан, место за *настанак* или *борављење*, у намери да *помогне* извршење овог злочина или овог *деликта*: јер би то био саучесник према *самим* изразима чл. 60. који је *са знањем, помагао или асистирао учиниоцу или учиниоцима акције у делима која су је олакшала*. Не, овде се тиче једне *врсте* опште саучешћа, које лежи на *примаоцу (receptator)* због злочина који *су учињени баш без његовог знања, саучешћа* које има своју полазну тачку

¹⁾ Garraud — Стр. 678.

²⁾ Garraud — Стр. 675.

¹⁾ В. § 763. Немачкога Грађ. Суд. Поступка чији први став гласи овако: „Die Aufforderungen und sonstigen Mittheilungen, welche zu den Vollstreckungshandlungen gehören, sind von dem Gerichtsvollzieher mündlich zu erlassen und vollständig in das Protokoll aufzunehmen“ (курсив је наш), што значи: Позиви и остала саопштења која припадају процедури извршења врше се усмено од стране судског извршиоца, који их, осим тога, уноси потпуно у протокол. В. Fitting, *Der Reichs-Civilprozess*, (Zwölftes und dreizehnte neu durchgeseene Auflage), § 565., Gaupp, *Die Civilprozessordnung für das Deutsche Reich*, Zweiter Band, S. 362.

²⁾ Gaupp, *op. cit.*, II, S. 441 und 442.

³⁾ Нем. Грађ. Суд. Поступак, у прописима у којима говори специјално о принудној наплати из покретних добара (§§ 864. а 871.), бази се само о уводу у баштинске књиге (Grundbuch) тако зване „Zwangshypothek“ (принудна хипотека), који спада међу *хипотеке за сигурност* (Sicherungshypotheken — §§ 1184. а 1190. Нем. Грађ. Законика), и која обезбеђује извршење судске одлуке. Инскрипција те хипотеке у баштинске књиге одговора попису непокретнога добра из §-а 466. нашега Грађ. Суд. Поступка. Fitting, *op. cit.*, S. 623: § 110. а. Eintragung einer Sicherungshypothek.

»у законској претпоставци удружења из-међу злочинца и њега«.¹⁾

Казали смо већ да и други неки законици (белгијски, шпански, португалски) по примеру француског, виде у навици давања азила, прибежишта или места за скупљење злочинаца, акт саучешћа.

Услови ове врсте претпостављеног саучешћа своде се на пет: 1^о треба да се тиче једног или више злочинаца, који врше разбојништва или насиља која су онакве природе као што их дефинише закон; обичан стан дат лупежима, лицима која живе од преваре или крађе не долази под примену овог члана; 2^о треба да је био дат стан, уточиште или место за скупљење, т. ј. азил; сам факт што је набављена храна или баш обично издржавање не би био довољан; 3^о да је то учињено са знањем кривичног владања ових злочинаца за време док им је даван азил: проста сумња не би била довољна; 4^о да је то учињено по навици а не случајно; навика треба да резултује из понављања или перманенције разбојништва и насиља код злочинаца и прикривања код саучесника; али са овога последњег гледишта, навика се може конститuisати азилом који је даван сукцесивно изолованим злочинцима или организованим дружинама; 5^о да је злочин један од оних који спадају у циљ удружења, на пример, претпоставка о саучешћу не би се проширила на случај кад у једној свађи један од злочинаца буде ранио или убио другог.

Кад се ови услови стеку, лица која упражњавају занат држањем ових места уточишта у којима се формирају и рекрутују злочиначка удружења извесно ће бити саучесници: али се појављују многострука питања о пространству ове инкриминације, било са гледишта лица која су сматрана као саучесници, било са гледишта дела за која она треба да одговарају под овим именом: Тако, треба ли као саучесника у овом случају сматрати само старешину куће или треба, на против, подразумевати међу саучесницима и његову жену и лица која живе с њим? Солуција ће зависити од тога да ли је азил био дат по престанку једних и других, са познавањем положаја злочинаца и намером да их потпомогну. Моћи ће се показати такве околности у којима ће бити могућа колективна истрага против свих укућана. Ипак ће ове околности бити ретке: обично одговорност за азил легаће само на старешина куће; само је он прикривач (*receptator*). Односи ли се ово претпостављено и опште саучешће о коме говоримо, и на онога који је примио само једног јединог злочинца, једног од ових разбојника, који се одају изоловано атентатима против лица или својине? О томе не треба сумњати, јер њихов број није услов инкриминације.

Кад су они који су дали азил злочинцима везани са њима сродством, они имају бенефицију извињења од казне. Ну, и овде има разлике између оних сродника које прикривају лица која су већ учинила злочин да би их сачували од казне, и оних који су дали азил злочин-

цима да би их потпомогли у извршењу или сачували им корист прибављену кривичним делом.

Наш законодавац у § 50. кр. зак. набрајајући лица која се због сродства извињавају од казне за прикривање и помагање кривцу после извршења, коју одређује у првом одељку овог §-а, у другом одељку овог §-а изрично извињава ове сроднике — прикриваче, који за помагање кривцу у циљу да га сачувају од казне за дело које је кривац учинио: »Али ко би овако помагао кривцу само да га сачува од казне, неће се ни како казнити: ако је кривцу род по крви у правој усходећој или нисходећој линији, до ког било степена, итд.«

За које ће злочине прикривачи бити саучесници? Очевидно за све оне које буде извршио сваки злочинац за сво време док је трајала навика прикривања и у овом случају прикривачи ће подлежати најтежој казни од свих оних које заслужују. По себи се разуме да они нису саучесници у злочинима извршеним после прикривања; али што се тиче оних који су били раније извршени, може се десити да је прикривање било за злочинце прави начин помагања; н. пр. ако је било унапред обећано; у овом случају прикривач ће бити саучесник.

Наш кривични законик ово прикривање из навике инкриминише у § 250. в. кр. зак. овако: »онај коме је прикривање (јатаковање) у обичај (занат) прешло да се казни робијом до петнајест година«. Из ове законске одредбе види се да он ово прикривање сматра као специјални деликт. Али ако је оно било у напред обећано, онда је оно злочинцу било прави начин помоћи у извршењу, и прикривач ће у овом случају бити саучесник према § 49. кр. зак. и као такав ће се и казнити.

Прикривање ствари.

Прикривање (*rem celare*) је дело примања и притежања предмета, украдених, утајених или прибављених од других помоћу нарушења, знајући да су ови предмети производ деликта.

»Ко ствари за које зна да су покрадене или притајене или другим злочинством или преступљењем прибављене, притаји, купује, у залогу или иначе узима, или садејствује да се код других протуре било то за своју корист или не... да се као прикривач казни затвором (§ 250-а. § 250-б. кр. закона).

Ово дело може постати под два различна услова: — или је прикривање било обећано у напред и прикривач је интервенисао пре акције, да би охрабрио лопова осигуравајући му своје суделовање у случају ако би учинио деликт: — или је прикривање чисто и просто и прикривач је био изван сваке фазе кривичне акције, у којој није ни мало суделовао.

У првом случају, постоји један однос, субјективан и објективан између учињеног злочина и дела прикривања, сличан односу који утврђује саучешће. У другом случају, има два особена дела, једно и друго кривично; али је споразум између деликвената интервенисао тек после извршења првог дела, *post delictum*

У два система деле се позитивна законодавства о начину посматрања прикривања.

Први систем састоји се у томе, што прави у свима случајевима, од прикривања деликтуозних ствари један случај саучешћа. Овај је систем био освештан француским казним законом од 1791. репродукован законом од 1810. и одржан само у неколико ублажен законом од 28 априла 1832.

(СВРНИКЕ СЕ)

(По Garraud-у)

Милош Станојевић

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Тачка одвођења мора се налазити веома близу Жаниног домицила. Дете је, као што знамо, изишло из своје куће, у намери да иде матери, али тамо није дошло. Нешто мало пре изласка, оно је добило од своје старемајке два сантима за бонбоне. Новац овај нађен је у његовом малом новчанику, у џепу од огртача. Пре одвођења, Жана дакле није имала времена да оде до свог продавца бонбона и да потроши новац. Према овоме, место одвођења несумњиво се налази између Жаниног домицила и продавница бонбона у које је она редовно свраћала.

Мала Жана куповала је бонбоне код тројице продавца. Кад је ишла у школу свраћала је код Малога, у улици »Canal«, бр. 8.; преко дана, или у вече, кад је ишла матери, куповала је бонбоне на кеју »Foin«, бр. 3., код удове Диве, или код Едмонда Валка, у улици »Echelles«, бр. 16.

Извесно је, да Жана, пре него што је одведена, није била прешла кеј »Foin« ни улици »Echelles«. То је, дакле, у улици »Laeken«, пред фламанским позориштем, где је она пресретнута и одакле је одведена.

Примећавали су нам, да је ово питање о новцу без вредности, пошто је Жана могла доћи на идеју о штедњи баш оног вечера кад је над њом злочин извршен. Примедбу ову учинила нам је директорка њене школе, с тога сматрамо за дужност да на њу одговоримо.

Примедба је неоснована са ових разлога:

1. Да је Жана хтела отпочети штедњу овог вечера, она би замолила старемајку да јој причува новац до сутрадан, да не би дошла у искушење да га потроши.

2. У недељу, која је претходила злочину, она је купила свој мали новчаник; да је хтела штедети она би, напротив, купила малу »шпаркасу«.

3. Да је хтела потрошити новац доказује се и тиме, што је новчаник метнула у џеп од огртача, а не у онај од сукње.

4. Идеја о штедњи није се могла јавити код Жана 7. фебруара 1906 год. из простог разлога, што ју је она много раније била остварила. По њеној школској књижици за штедњу од 6. јуна 1905 год., она је у времену смрти имала уштеђених 780 динара.

¹⁾ Исти.

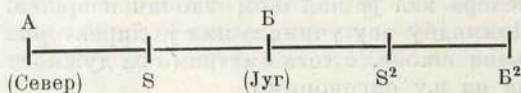
5. Најзад треба знати, да је Жана редовно добијала две врсте новца: новац за штедњу у школи и новац за куповање слаткиша. Новац примљен у очи злочина био је намењен брзој потрошњи према навикама Жаниним.

Поводом овог питања о бонбонама учинили су нам још једну примедбу, по изгледу много озбиљнију. Развратник, који вреба девојчице, могао је унапред снабдети се бонбонама. Али, и у овом случају, одвођење је ипак извршено пре него што је Жана стигла до својих продаваца бонбона. Међутим, примедба ова потпуно је неоснована. Завођач није имао код себе бонбона, што још једном више доказује, да је ово био злочин случајни, а не предумишљајни. Видели смо, да је секцијом утврђено, да у Жанином стомаку није било никаквих трагова од бонбона и слаткиша.

Пошто Жана није потрошила свој новац, значи да није имала ни прилике ни времена да оде до кеја „Foïn“ или у улицу „Echelles“. Тачка одвођења, према овоме, треба да буде тако рећи на два корака од њеног стана. Факт овај утврђен је, шта више, сведоцбom мале Рашел Ван Ланди: Жана је прошла са својим завођачем поред својих пријатељица убрзо пошто их је напустила. Она, дакле, није ишла далеко, и пресретнута је готово одмах по изласку из стана.

Тачка одвођења и центар опасности или Жанин домицил толико су близу једно другом, да се тако рећи скоро поклапају. Дете није могло бити одведено преко тачке А, у правцу Севера.

С друге стране, са истих разлога здравог разума — остављајући за моменат на страну сва остала научна посматрања и оцењивање факата — Жана исто тако није одведена ни преко тачке В, у правцу Југа. Да је кућа злочина била преко тачке В злочинац би, из разлога логичне и природне опозиције својих покрета, одбацио леш у правцу В², т. ј. још даље ка Југу, а не би се враћао истим путем, у правцу Севера, да би одбацио леш у истом правцу према месту на коме је било одвођење. (слика 2).

Да се средња тачка S², или кућа злочина, налазила преко тачке В, у правцу Југа, место одбацивања леша налазило би се још даље на јужној страни, што је апсурдно и немогућно, пошто тачка В, место остављања пакета, јесте позната, прецизна и извесна. Тачка S² не постоји, дакле, и не може постојати преко тачке В.

Хладна и непогрешна логика, тај суверени господар резновања, овде је још потврђена позитивном и вероватном сведоцбom Жана Батиста Де Копинка, који је видео злочинца у тренутку када је овај остављао пакет с лешом: злочинац је ишао улицом „Laeken“, у правцу ка пијаци, а затим је окренуо лево, да би ушао у улицу „Hirondelles“. Он је, дакле, долазио у правцу од Севера, са тачке А, идући Југу да би доспео до тачке В.

Општи правац А В, т. ј. од тачке А ка тачки В, од Севера ка Југу, јесте,

према овоме, извесан, логичан и позитиван.

Тако: А и В представљају у истини крајње тачке злочинског пута: А, тачку почетну; В, тачку завршну.

Између тачака А и В постоји средња тачка, на којој је злочин извршен. Како да одредимо ову тачку? Потребно је, пре свега, изнаћи пут којим је злочинац ишао од А до В, а затим утврдити, на овом путу, средњу тачку, тачку заустављања, на којој је злочин извршен. Злочинац је морао одвести дете код себе. По извршеном силовању и черечењу леша, он је изишао из куће носећи под пазухом жалосан пакет. Његов ход није опажен ни од кога, изузев на почетној тачки А и на завршној В.

Пре него што утврдимо злочинчев пут, ограничимо зону злочина.

У правцу Севера, место злочина не може се налазити преко тачке А са разлога које смо изнели, дакле ван фламанског позоришта.

У правцу Југа, ово место не може бити преко тачке В, т. ј. ван улице „Hirondelles“.

На правој линији, која сједињује тачке А и В, и која представља улицу „Laeken“, можемо подићи две праве линије, перпендикуларна са А и В, и паралелна међу собом, паралеле: а. а. и б. б., од којих је прва (а. а.) представљена улицом „Echelles“ и кејом „Foïn“, а друга улицом „Hirondelles“. На Северу и Југу ове паралеле обележавају зону злочина.

У источном правцу регион злочина ограничен је двоструким појасом сенског и северног булевара. Кућа злочина мора се несумњиво налазити са ове, а не са оне стране, преко двоструког бедема, јер би злочинац, да је ишао овим булеварима, био несумњиво виђен и опажен, било кад је ишао са девојчицом, било кад је носио пакет с лешом.

У правцу Запада, зона злочина ограничена је базенима и кејовима: „quai à la Chaux“, „quai à la Houille“ и „quai au Bois à Brûler“. Да је злочинац станао ван базена, он се никад не би усудио да проведе једну девојчицу улицом „Laeken“ (поред фламанског позоришта), јер се излаже готово несумњивој опасности да буде виђен приликом прелаза преко мостова на базенима и каналу. По овим тесним местима пролазе многобројни канали, а сем тога, она су још и предмет нарочитог надзора како од стране пристанишне полиције, тако и од стране царинских власти, па и самих лађара и приватних стражара, због робе која се налази на кејовима. Шта више, да је кућа злочина била преко базена злочинац се, пошто је једном прешао опасан прелаз преко мостова, не би поново излагао истој опасности, да би само у варош унео леш своје жртве. Противно овом, он би похитао да однесе тело у правцу Запада, ка „Molenbek“-у, у индустријску и сиромашну општину, где је надзор полицијски много мањи но у Брислу.

Зона злочина, на овај начин, ограничена је са четири главне тачке.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

О ИСТУПНИМ ДЕЛИМА ПО КАЗНеном ЗАКОНИКУ

О ЊИХОВОМ ИЗВОЂЕЊУ И СУЂЕЊУ

НАПИСАО

Ал. Н. Стевановић

СУДИЈА

Приступајући да говоримо о „казни полициског надзора“, одмах имамо да нагласимо, да је писац погрешно, што је питање о надзору поделио на троје, па о њему говорио у чл. 13. своје књиге, затим у чл. 42. и 43. и на послетку чак и на страни 101., 102. и 103.

Јер, и ако би надзор из § 320. крив. законика, као казна, и онај из § 4. Полицијске Уредбе, као административна мера, морао бити оделито оцењиван, ипак би боље било да је то дошло једно за другим, те би се тако појединци згодније нашли и осећали о случајевима, о којима је реч, и онда кад би се хтели користити поменутом књигом.

Али, ако би се ова подела, у ова два случаја, још и дала разумети с обзиром на ред излагања којим је писац ишао, јер је у т. 12. рекао да ће говорити о томе и у чл. 40. (а требало је рећи у 42.), ми никако не можемо објаснити што је изјављивање жалбе на административни надзор пренео на стр. 101. 102. и 103. књиге, кад је то по природи саме ствари требало да иде уз само питање о надзору као превентивној мери.

Говорећи о извршењу казне надзора, (претпоследњи и последњи став чл. 12.) писац је неодређен.

Тако не зна се управо, да ли надзор застарева и онда, кад је отпочето његово издржавање, па прекинуто услед бегства, отумаралости, војне вежбе, болести ит.д. или то бива само кад побегне пре почетог издржавања.

Јер кад се зна, да надзор почиње тећи од времена издржане или опрштене казне — § 37. в. кр. закона — онда се његова застарелост не може везивати за прописе § 396. кр. законика, него његова застарелост почиње од онога дана, кад је главна казна издржана, и завршава се са последњим даном трајања изречене казне надзора.

Саопштавајући распис г. Министра Унутрашњих Дела од 20. фебруара 1881 г. ПрБр. 2650, којим се дају упутни кад ће се и како изрицати казна надзора, писац оставља у њему без икакве напомене последњи став из тачке 7. који гласи: „за сашораване због истребљења хајдука у чачанском и ужичком округу важи закон од 23. октобра 1871 год. у Зборнику XXIV на стр. 106.“

Ако би они, којима је писац наменио ову књигу, узели да је све тачно у њој, онда би власти у окрузима чачанском и ужичком имале да дејствују по поменутом закону од 23. октобра 1871 године, и ако је он укинут чл. 10. закона о хајдучији од 12. јула 1895 године, а овај, опет, чл. 15. закона о јавној безбедности од 31 јануара 1905 године.

Овакву замашну погрешку није требао да учини писац, кад је својој књизи по-

ставио задатак, да буде путовођа властима у њиховом раду....

У чл. 26. своје књиге, писац говори о случајевима § 326. кр. законика.

Износиће, да начелници средски могу издавати опште наредбе за цео срез, писац ово њихово право наслања на § 11. закона о уређењу округа и срезова, а то је, међутим погрешно, јер чл. 11. говори о правима окружних начелника, а права средских начелника регулисана су чл. 33. и 41. поменутога закона.

Не стоји ни онај навод пишчев, да окружни начелник у опште не може издавати опште наредбе за цео округ, јер он баш има то право по изреченом наређењу чл. 11. које гласи: „Он је властан у границама закона издавати опште наредбе које се односе на политичке и управне послове свију срезова свога округа“.

Кадгод, дакле, извесни управни послови задиру у опште интересе округа, па нису регулисани законом ни наредбама месних власти, он их може регулисати својом наредбом.

За сам систем сређивања од интереса је знати: шта је определило писца да одлуку Касационог Суда Бр. 9505, о надлежности општинских судова за извиђање и суђење кривица из тачке 1. § 339 и § 375 а, угура у чл. 31. књиге који говори о глави XXXIV. кр. закона, кад је то требало да уђе у чл. 32. који говори о глави XXXV. кр. закона.

Говорећи о глави XXXVII. кр. закона, писац и не додирује § 349. кр. закона, ма да је ту требао да да обавештење: ко казни старешину куће кад нанесе лаку повреду тела својим укућанима, јер је то питање било спорно с обзиром на § 173. истог закона, па је једном одлуком Касационог Суда расправљено у томе правцу, да је надлежна општинска односно полицијска власт, као за кривицу свога рода.

Питање о примени § 356. в. кр. закона, регулисано је сада одлуком Касационог Суда од 7. априла ове год. Бр. 3490, и у толико је допуњено иначе правилно мишљење пишчево.

Износиће значај дела из т. 1. § 357. кр. закона писац налази, да ће се ова законска одредба моћи применити само онда, кад ћушкање, насртање или ударање буде учињено између слугу, слушкиња, шегрта или малолетника, или да је когод над таквим лицима учинио које од поменутих дела.

Како сам закон није учинио овај изузетак са малолетницима, слугама и шегрима, то, наравно, и ово тврђење пишчево није тачно, јер, иступно ће се казнити свако ћушкање и ударање, ако се уз тужбу не подноси лекарска сведожба о повреди тела, или ако не носи карактер јавне увреде, нанесене делом, као и онда, кад за ово ћушкање и ударање није било решености у напред, коју условљава § 173. него је последица моменталног сукоба и афекта.

Код кривица из тачке 2. § 357. писац није ништа ближе рекао о томе која су јавна места а која не, а знање тога од битног је значаја за правилну примену ове законске одредбе, као год што је

било потребно рећи: да ли су увреде нанесене путем затворених писама, јавне или тајне, јер је и то било спорно, па је једном одлуком Касације нађено да је увреда јавна.

О глави XXXIX. кр. закона писац вели: „У овој глави нема ништа важнијег што би требало нарочито изнети“.

Међу тим то не стоји, јер баш тачка 3 § 360 својом нејасном редакцијом предмет је непрекидног спотицања полицијских органа, нарочито оних по већим градовима, кад наступе метежи и демонстрације.

Тако: да ли може бити казне и насилног растурања скупљеног света пре опомене; кад се примењује казна из овог §-а а кад настаје кривица из § 327; који су услови за постајање ове кривице, све је то било потребно објаснити кад се књига пише за оне који нису способни да правилно схвате ова законска наређења.

Исто тако и § 361. требао је бити објашњен у томе: да ли има игара за које не треба учинити одговорним ни касацију који карте даје, ни оне који их играју.

Многобројна питања која су о овоме стизала „Полицијском Гласнику“, казују потребу овога објашњења.

Несумњиво је писац, као судија, имао прилике да види, како општински судови осуђују на основу § 364. крив. закона поједине земљоделце, који су радили тежачке послове празничних дана, или о сеоским саборима, црквеним прославама и т. д. па је и то требао да објасни, јер оваки поступци не могу бити подведени под овај законски пропис.

Тиме би послужио правилнијој примени закона, чему је и наменио своју књигу.

Говорећи о § 365. кр. закона писац ништа не вели како се казне кривице из тачке 6. ове законске одредбе с обзиром на правила о проституцији од 31. јула 1900 г. СБр. 6974.

§ 367. кр. закона писац и не помиње, те би изгледало да општинске и полицијске власти могу и данас кажњавати свештенике за кривице из т. 2. 3. 4. и 5. ма да су оне замењене чл. 173. и 174. закона о црквеним властима источно православне цркве, и надлежност суђења пренесена на Духовне Судове.

За тачку 7. § 375. писац вели да не важи, јер је замењена законом о чувању пољског имања. Ако писац мисли на чл. 18. став трећи овога закона, онда он грешни, јер он овлашћује пољске чуваре да убију стоку, коју не могу истерати из имања, али не дају то право и сопственицима и без знања и одобрења власти.

О тац 12. § 375. он ништа не вели, а она је међутим замењена чл. 28. закона о чувању пољског имања.

О § 375 а говорићемо у чланку за овим.

Дим. С. Калајић

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Милош Павловић, шегрт код Душана Стајића, ковача из Београда, огумарао је про-

шлог месеца од свога газде и до данас се није вратио. Он је родом из Закопаче среза грочанског стар је 16 година, црномањаст — Акт кварта палилушког Бр. 4223.

Бранко Гајовић, из Љубића, 4. прошлог месеца отишао је од своје куће и до данас се није вратио. Он је стар 14 година, очију зелених, косе смеђе — Акт начелника среза гружанског Бр. 14690.

НАЂЕНИ ЛЕШЕВИ

Приликом последњих поплава, Дунав је избацио 4 непозната леша у близини Брзе Паланке, и то:

1. 9. прошлог месеца избацио је мушки детињи леш (чију слику износимо) дужине 84 см. стар 4—5 година, развијен, косе смеђе, очију

плавих, на лешу је била кошуљица у боји од платна, фабричке израде, и сукњица црвена:

2. 13. прошлог месеца избацио је један мушки леш у потпуно распаднутом стању, који је на себи имао: кошуљу од српског платна са три поручића око јаке, на ногама чакшире од црног сукна са зеленом — испуском — ланпазом и:

3. 14. истог месеца око 6 сати избацио је женски леш стар 17—20 година, дужине 148 см., средње развијености, деформисан услед дугог стајања у води. На лешу је нађена кошуља од грубог платна и рекла карирана црним и црвеним линијама.

4. 5. овог месеца избацио је мушки леш дужине 169 см., средње развијености и муску

атуре, у лицу плав, очију смеђих, косе плаве, бркова риђих, избријан, косе опале, стар око 26 година. Од одела имао је на себи: црне панталоне од финог штофа са леповима правим,

Он је родом из Прокупља, стар 23 године, омален, прномањаст, на десном образу има младеж, а на десној руци има белегу од опекотине. Од одела имао је на себи: шајкачу,

око 40 година, средњег раста, плав, у лицу бео, те не личи на Циганина — Денеша начелника среза левачког Бр. 8252.

Чедомир Николић, из Дулића, одговара за опасну крађу али се налази у бегству. Он је стар 30 година, раста средњег, риђе браде, у сељачком оделу, са шајкачом на глави. — Акт начелника среза лепеничког Бр. 13263.

Непознати крађивци ноћу између 26. и 27. прошлог месеца обили су дућан Велимира Ивљанића, трговца из Александровца, и из истог украли 1800 динара у разној монети и до 400 динара у таксеним маркама. — Денеша начелника среза жуљског Бр. 6770.

Паун Трајковић, тежак из Мустафића у срезу жичком, отумарао је пре месец дана од своје куће. Како је он веома сумњива личност, то се сумња да се није придружио оглашеним хајдуцима и са њима врши казним дела.

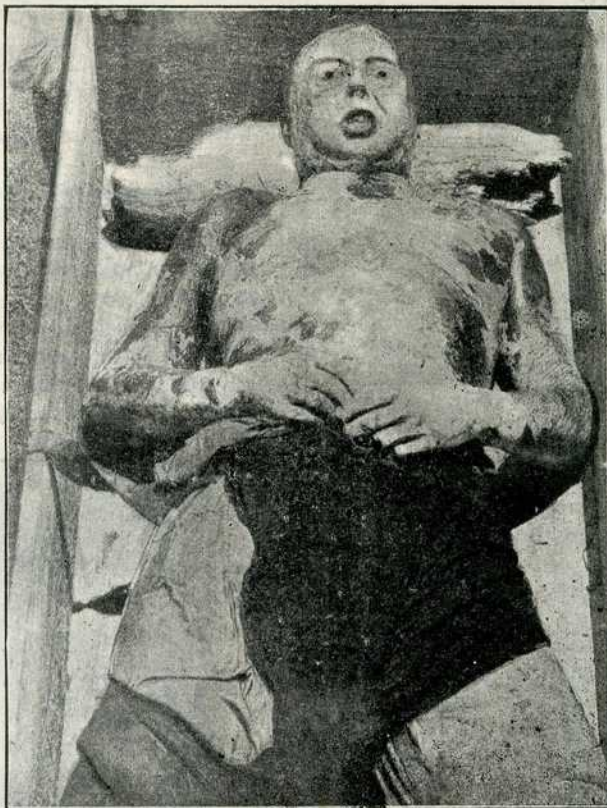
Он је стар 42 године добро развијен, раста средњег, обрва црних, косе црне проседе, по лицу роав од богиња, око врата има белеге од шкрофула, очију закрвављених. — Денеша начелника округа пожаревачког Бр. 9552.

Преноручује се полицијским и општинским властима, да за овим побеглим лицима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуте власти која је потерницу издала, с позивом на означене бројеве акта или денеша.

У Х В А Ћ Е Н И

Јосип Кресић, осуђеник казненог завода у Митровици (Аустро-Угарска) чију смо слику и потерницу изнели у бр. 18. од ове године ухваћен је.

Павле Стефановић, бив. писар општине шабачке, чију смо потерницу изнели у 24. броју

Јегерову кошуљу, око врата оковратник у боји, гаће француског кроја, на ногама чарапе кратке и ципеле нове на федер, лаковане. Кад је леш фотографисан (види слику бркови су му већ отпали). — Акт начелника среза брзопаланачког Бр. 4950.

16. пр. месеца, Сава је код Чукарице изабацила један мушки леш.

Леш је стар 35—40 година, раста средњег, добро урањен, кратке црне косе, кратких смеђих бркова, од одела на себи је имао: чакшире у виду панталона од сурог сукна и на десном колену на два места закрпљене, половну памуклију са рукавима од ћитајке, кошуљу од американског платна, испод кошуље има плетену шаофијанку на форму Јегерове, унтерциг, на ногама шарене чарапе, и опасан појасом из врањског округа. — Акт комесара чукаричке полиције Бр. 1300.

ПРЕСТАЛА ПОТРЕБА

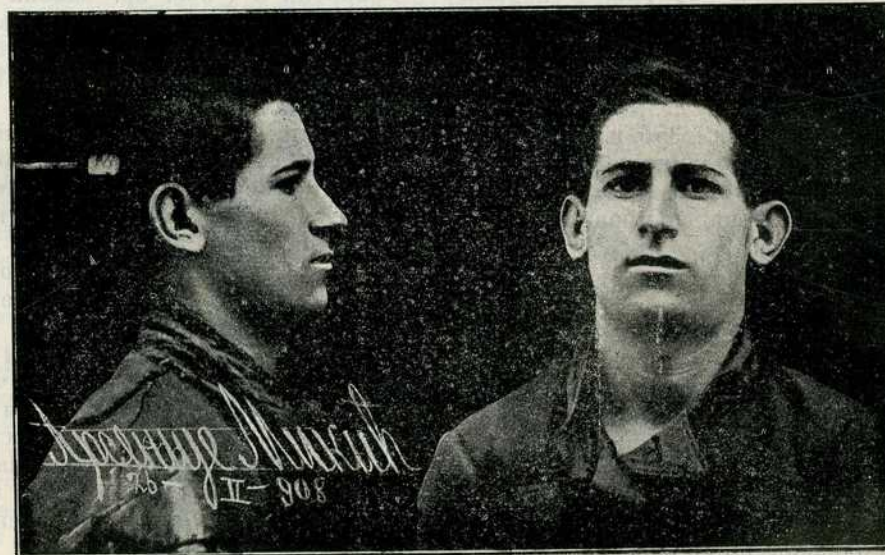
Истрагом, вођеном од стране кварта теразијског, утврђено је, да **Марко Петровић**, звани „Парандило“, није извршилац крађе учињене Ђорђу Зејаковићу, кафеџији код „Мецовалије“, те је тако престала потреба за његовим даљим тражењем. — Акт кварта теразијског Бр. 6942.

ПОТЕРЕ

Светозар Станковић, осуђеник нишког казненог завода побегао је 25. прошлог месеца.

и одело од црног сукна. — Денеша Управе нишког казненог завода Бр. 1797.

Арсеније Микић, из Ресника среза и округа крагујевачког, осуђеник казненог завода,

чију слику износимо, побегао је 28. ов. месеца са рада из Љубичева.

Он је стар 20 година, висок, косе и обрва црних, очију граорастих, образа дугуљастих. Бркова и браде нема. Од особних знакова има: на врату младеж у величини сочива за 3 см. више и у лево од 7 обртња — Денеша Управе пожаревачког казненог завода Бр. 2509.

Алекса Ђорђевић, Циганин — коритар родом из Катунa среза темнишког, одговара за крађу коња али се налази у бегству. Он је стар

ухваћен је и спроведе власти која га је тражила.

МАНГУП СТОКА

У реону варошице Гроцке ухваћен је један мангуп коњ, матор 6 година, даке доратасте, цветаст, у десну задњу ногу путаст, ровашен у оба ува, без жига. — Акт начелника среза грочанског Бр. 7383.